

СУРМА

ОРГАН ПРОВОРДУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ВИДАННЯ ВІДДІЛУ ПРОПАГАНДИ ОУН

Хай живе Українська Національна Революція
Хай живе Революція й свобода всіх народів
поневолених Москвою!
Хай живе Організація Українських Націоналістів
(ОУН) і її Провідник Степан Бандера!

Ч. 1. РІК 1.
ЛЬВІВ, 2 ЛИПНЯ 1941.

Хай живе Українська Національна Революція!
Хай живе Революція й свобода всіх народів, поневоле-
нених Москвою!
Хай живе Організація Українських Націоналістів
(ОУН) і її Провідник Степан Бандера!

УКРАЇНЦІ!

СЕЛЯНИ! РОБІТНИКИ!

Настав наш час! На руїнах московської тюрми народів
— творимо СВОЮ САМОСТІЙНУ ДЕРЖАВУ!
Женім із нашої землі кацапню, творім свою власну владу!
УКРАЇНСЬКІ СЕЛЯНИ! Перебирайте негайно всі кол-
госпи й сільські кооперативи в свої руки!
УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИКИ! Опануйте всі фабрики
й заводи!
УКРАЇНСЬКІ СЛУЖБОВИКИ! Обсаджуйте всі уряди!
ТВОРІТЬ СВОЮ ВЛАСНУ МІЛІЦІЮ!

УКРАЇНА ДЛЯ УКРАЇНЦІВ!

Нічого не вільно нищити, ані грабувати, бо це тепер
наше власне добро. Скрізь назначуйте своїх людей, українців!
Варті у рідні землі! Нікого не допускайте до розробки й
НКВД-истів та більшовицьких міліціонерів на місцях!

Самі власними силами будемо тепер наше нове життя,
нашу долю і нашу будучність!

Українці! Ставайте до співпраці з Організацією Україн-
ських Націоналістів (ОУН), яку веде Провідник Степан
Бандера!

Під проводом ОУН докінчим велике діло нашого визво-
лення і збудуймо свою власну хату — свою власну, неза-
лежну державу.

У своїй хаті, у своїй державі, будемо господарями
й панями нашої праці й нашого життя та нашої землі.

Геть з чужим пануванням московських зайдів!

Хай живе самостійність українського народу!

Геть з чужою владою в Україні!

Хай живе влада українського народу на українській
землі!

Україна для українців!

ОРГАНІЗАЦІЯ
УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ.

Вивісити прапори!

Громадяни!

Настав час радощів, час Національного Визволення. Треба, щоб хані... свою ралі... ми вия...

Тому й казано...
Всі українські дома по містах і по селах мають мати знайдені символічні прапори. В першу чергу до того зобов'язані всі уряди, установи, міліційні станиці. Побіч символічних прапорів вивісити й німецькі.

Ані жидам, ані полякам, ані москалям не вільно вивішувати на своїх домах українських ані ніяких інших прапорів.

Взиваю всі міські й сільські управління покласти про виконання цього завдання в як найкоротшім часі з бригадою народної міліції. Не було ніяких відхилень від того наказу.

Львів, 1 липня 1941.

Організація Українських Націоналістів
Шеф пропаганди

Львів проголошує незалежність України

Установчі Збори Західних Українських Земель

30 червня 1941 року, як тільки Львів звільнився від московсько-більшовицьких військ, зібралися передові львівські українці на Збори у будинку „Просвіти“ при Ринку 10. Збори скл. нав місцевий провід Організації Українських Націоналістів, щоб уконституувати українську владу в Західній Україні.

В годині 8-й увечері битком набилася сая на першому поверсі.

Збори відкрив Заступник Провідника ОУН Степан Бандера, Ярослав Стецько, Заступник Провідника, вшанувавши пам'ять Упавших Героїв Української Національної Революції, виголосив торжественну промову. Привяні перервали промову частими оплесками. Відчитав акт проголошення Української Держави:

1. Волею Українського Народу Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери проголошує створення Української Держави, за яку поклали свої голови цілі покоління найкращих синів України.

Організація Українських Націоналістів, яка під проводом її Творця й Вождя Євгена Коновальця вела в останніх десятиліттях кривавого московсько-більшовицького поневолення завзяту боротьбу за свободу, визнає весь Український Народ не скласти зброї так довго, доки на всіх Українських Землях не буде створена суверенна Українська влада.

Суверенна українська влада залевнить Українському Народові лад і порядок, всесторонній розвиток усіх його сил та заспокоєння всіх його потреб.

2. На Західних Землях України підпорядкується Українському Національному Урядові, що створиться в столиці України — Києві.

3. Новоповстаюча Українська Держава буде тісно співдіяти з Націонал-Соціалістичною Великою Німеччиною, що під проводом свого Вождя Адольфа Гітлера творить новий лад в Європі і світі та допомагає Українському Народові визволитися зпід московської окупації.

Українська Національна Революційна Армія, що творитиметься з Української Землі, буде боротися далі за звільнення української землі від московського окупаційного лау сніт та Суверенної Української Держави.

Хай живе Українська Суверенна Соборна Держава!
Хай живе Організація Українських Націоналістів!

Хай живе Провідник Організації Українських Націоналістів і Українського Народу — Степан Бандера!
Слава Україні!

Привяні прийняли акт проголошення Української Держави серед незвичайного одушевлення. Оплески не вмовкали. Відчувалося, що це урочиста хвилина, яка трапляється раз на сотні років. Княжий Львів знов став свободним українським містом, знов у ньому пролунало могутнє слово творення нового життя.

Відчитано привіт Установчих Зборів Провідникові Організації Українських Націоналістів Степанові Бандері.

„Високодостойний Провіднику! Збірною волею старого города Льва проголошено сьогодні Самостійність і Соборність Українських Земель. Сподіваємося, щоб ці покоління. Уквітчалась квітами Твоєї боротьба, а весь Український Народ станув до дальших змагань за повну свободу України під Твоїми прапорами.

Горіємо сьогодні однією ідеєю й думками, єднаємось із усіма нашими братами по широкому світі. Спішимо до столиці України, Золотоверхого Києва. В цю велику хвилину шлемо Тобі, Незломний Лицарю Національної Революції, гарячі наші бажання.

Бажаємо Тобі здійснити Твої почини та мрії всього Українського Народу — створення могутньої Української Держави.

Слава Україні!”

Дальше відчитано привіт Митрополітові Шептицькому. Митрополіт передав Установчим Зборам своє пастирське благословення. Потім відчитано привіт німецьким воякам та вождеві німецького народу, Адольфові Гітлерові — оклики „Слава“ й „Гайль“ виразно засвідчували справжнє почування українців. Привяний на сали підчас Установчих Зборів др. Г. Кох, відомий усім українцям як колишній сотник УГА, привітав Збори від німецьких збройних сил і запросив українське населення до співділення з німецькою армією заводити лад і порядок на звільнених від наїздника теренах.

Пізнім вечером закінчилися Установчі Збори національним гімном та „Не пора, не пора москалям й ляхови спус...“

ЗА ЗЕМЛЮ
ЗА ЛЮД
ХАЙ
ХАЙ

Пастирський Лист Митрополита Андрея

З Волі Всемогучого і Всемило- стиво"о Бога в Тройці Єдиного за- чалася Нова Епоха в житті Державної Соборної Самостійної Укра- їни.

Народні Збори, що відбулися вчорашнього дня ствердили і про- голосили ту Історичну Подію.

Повідомляючи Тебе, Український Народ, про таке вислухання на- ших благальних молитов, взиваю Тебе до вияву владчності для Все- вишнього, вірності для Його цер- кви і послуху для Влади.

Восні часи вимагатимуть ще многих жертв, але діло розпочате в Ім'я Боже і з Божою Благодаттю буде доведено до успішного кін- ця. Жертви, яких конечно потреба до осягнення нашої цілі полягати- муть передусім на послушному піддаванні справедливим Божим за- конам непротивним наказам Влади.

Український Народ мусить в тій Історичній Хвилі показати, що має досить почуття авторитету, солід- ності і життєвої сили, щоби за- служити на таке положення серед народів Європи, в яким би міг роз- винутися усі Богом собі дані сили.

Карністю, солідарністю, совісним сповненням обов'язків, докажіть, що ви дозріли до Державного Життя.

Побідоносну Німецьку Армію ві- таємо як освободительну від воро- га. Установленій владі віддамо на- дежний послух, узгаємо Голвою Краєвого Правління Західних Об- ластей України Пана Ярослава Стецька.

Від Уряду Ним покликано до життя очікуємо мудрого, справед- ливого проводу та заряджень, які узгляднювали б потреби й добро всіх замешкуючих Наш Край громадян, без огляду на те, до якого віросповідання, народності й су- пільної верстви належать. Бог не- хай благословить усі Твої праці, Український Народ, і нехай дасть усім нашим Провідникам Святу Мудрість з неба.

(--)+ АНДРЕЙ

Дано у Львові при Арх. Хрлім. Св. Юра 1. липня 1941 р.

До священників

Взиваю всіх Пан-Отців усіх віро- ісповідань у найближчу неділю, 6 липня, по всіх церквах відправити торжественну Богослужбу в намірі Української Держави.

Почавши відтепер всі Пан-Отці в молитвах Богослужби завжди згадуватимуть Український Народ, Українську Державу, Українські Збройні Сили, Провідника Степана Леру.

Вітаймо наших союзників

Хай німецька армія почувается на Україні дорогим гостем!

22 червня загуркотили гармати над нашою землею. Прийшла вичі- кувана вже година: німецькі збройні сили важким ударом струсули червону тюрму народів. Звідусіль, із усіх сторін, німецькі частини на суші й в повітрі злетіли на москов- ську імперію, як вірли — міцними пазурами вплившись у товсте тіли- ще азійського варвара.

На вістку про німецько-москов- ську війну струсулись українці. Щирим вогнем радості засяли очі всіх українців.

Бо ось прийшов час, що впали столітні кайдани. Не буде більш уже дикий москвин ругатися над українцем, не буде плюгавий євреї насильства вчиняти над українсь- ким робітником і селянином.

В огнянім запалі краці сини українського народу вхопились й самі за зброю. Хай пізнає Москва помсту поневолених. Німецькі по- бідні війська — з чола, українські підпільники й партизани — з середи- ни рушили в бій проти спільного ворога, проти ворога України й во- рога Німеччини. Проти ворога всьо- го культурного світу. За новий по- рядок на сході Європи. За спра- ведливість, за майбутнє, за долю народів і за долю всього світа. Плече об плече борються ще сьо- годні українці з німецькими вояка- ми, спільною пролятою кров'ю, спільними жертвами засвідчують братерство двох великих народів — українського й німецького.

Німецькі вояки вже мали нагоду переконались, яким духом вітають

їх українці. В своїм побіднім мар- ші на Схід дальше зустрічатимуть всюди захоплюючі оклики радості, квіти, щасливі усміхи, гарячі опле- ски і вигуки: „Хай живе неперемо- жна німецька армія, хай живе її вождь Адольф Гітлер!“

Два роки постійних перемог, два роки невпинного маршу німець- ких збройних сил покрили німець- ку армію лавром воєнної слави, лицарського героїства. Від пере- мого до перемог, залізним кроком новітнього витязя — встановлює німецька армія новий поряток у світі.

Та ніколи ще ніхто не вітав її так захоплюю, так радісно — як вітає сьогодні український народ. Бо нікому, ніодному народові не принесла німецька армія на своїх багнетах такого цінного подарунку — волі!

1939 рік — тріснула забрихана Польща. 1941 рік — тріснула вар- варська Московія. Ті перемоги ні- мецьких збройних сил зостануться назавжди в пам'яті українського на- роду.

Спільно пролята кров стане за печатю вічної дружби поміж двома свободними й суверенними народа- ми — українським та німецьким.

Вітайте німецьких вояків, укра- їнці! Покажіть, що вони ваші до- рогі приятелі, побажані гості. Хай до своєї далекої батьківщини вер- нуться із гарним спомином про на- шу сонячну Україну й приятель- ський, гостинний український на- род!

Освободителі втікають

Відворот мільонних московських орд із Заходу на Схід через Львів почався ще в ранніх годинах в не- ділю 22 червня 1941. Відворот був поспішний й великого розміру, проте маловіри вияснювали це стра- тегічними міркуваннями. Познаки відвороту зростали з години на го- дину. Всіми великими артеріями Львова котився назад той плюга- вий червоний чортополох, що стіль- ко років держав весь світ гіпно- зою червоного дурману під загр- зою знищення культури й цивіліза- ції та завоювання всього світу в ім'я марксо-ленінсько-сталінського тал- мудо під ярмо Москви та її жор- стоких сатрапів. Довго ніхто не зв- ажився зачепити „одної шостої зе- млого глобу“, „квітучої й співучої країни під теплим сонечком ста- лінської конституції“.

З дня на день збільшувалася па- ніка. В купі з військом котилися назад і їхні сім'ї. Безладність у від- ступі була така велика, що призна- чені командантами боєвих відтин- ків фронту на військових фронто- вих автах вивозили награвоване за два роки майно посполу з своїми Сурмаи і спішно виїздили за межі міста, де ім з години на годину чо- раз дужче горіла земля під ногами. Бо ще від вихідки 24 червня з ба- гнетів до міста сипалися снаряди, стріли на героїчно змаю- чих українців, і навіть мовляв о- розі, і там же його знищи- рит зріт і там же його знищи- Стр на додела „доблесну“

лайстру до червоного сказу. Кам'я- ниця до кам'яниці почали ходити загони НКВД. Всюди казали одне й те ж саме: з цієї кам'яниці стрі- ляли, як впаде ще один стріл, при- йдемо і всіх виб'ємо!..

Перелякане населення сиділо по- ховане в льохах кам'яниць, боялося ткнути носа не то на вулицю, але і у власне вікно своєї хати, бо НКВД стріляло без попереджень і перевірки, просто з вулиці, всіх, що являлися у вікнах.

Розклад армії львівської міліції все далі зростає. Українці з армії і міліції, члени ОУН, сікли москви- чів з кулеметів при кожній нагоді. Панічність утечі досягнула зенігу в четвер 26 червня 1941 в після- полудневих годинах. Тоді котилися через Львів сотні тисяч з усіх на- прямів: з Стрийської, Кадецької, Поточького, Городецької, Янівської, Жовківської і інших вулиць. Всі ці безконечні колони днем і ніччю сунули вже лиш вгору Личаків- ською і Зеленою вулицями.

Вночі з четверга на п'ятницю (26/27 червня) НКВД розпрощало- ся зі Львовом фізичним знищенням величезної кількості українських родин без різниці пола й літ, вклю- чно з грудними немовлятами, до жорстокого вбивства. Показав на жертвників „світового“ черво- ного „жару“ були перд смертю в жалючий і неймовірний спосіб тортуровані — і знову ж безглуздо чи це жінка, дитина, чи підросток.

В суботу вранці з станції Пер- сенківки в напрямі Ходорова ви- їхало більше як десять довгих ешелонів утікачів, а шляхом поруч у напрямі на Ходорів котилися вже повні розбитки, деякі зовсім без зброї. Цілу суботу Львів був у во- лодінні грабінників і бандитів, які грабували майже всі крамничі мі- ста, а й то гуляли по приватних помешканнях замучених уночі укра- їнських родин... Грабували мешкан- ці всіх передмість і селян з неда- лєких сіл. Грабували все: спожив- чі запаси, сукно й полотно в цілх сувоях, військове майно, баньки бензини, спортові товари, посуд, крамничі з дитячими забавками, з одежею, взуттям... В середмісті подекуди брали участь у грабежі імародери совітсько московскої орди, зокрема алкоголь і спожив- чі товари. У місті поруч грабежі розцвітала весь час відступу „до- блесної армії“ несамовита спеку- ляція харчовими продуктами. Бу- вали випадки, що спекуланти не вагалися пропонувати свій товар і то з успіхом (військовим старши- нам, як це мало місце на вулиці Леґіонів, де старшина танкіст за- платив 100 рублів за один кг масла.

Справжнє пекло почалося у Льво- ві з вечора в суботу. Бандитизм досягнув найвищих меж, місто го- ріло в багатьох пунктах і рівночас- ними, велетенськими вибухами му- ніципальних складів. Люди огорнені жа- лювою панікою, що глибоше хова- лися в льохах... Пісні з передмість в неділю вранці не повагувалися пограбувати лічничі з раненими, обдирати трупи з закривавлених сорочок...

Та все таки, як і страшно не бу- ло, але на світанку 29 червня 1941 це назавжди безповороти з минула, коли на ратуші Львова змаяли прапори Німеччини й України. Тіль- ки з цієї пори був запевнений лад і порядок в місті.

Я. О.

Незабутній день

Сонячний ранок 30-го червня ц. р. кинув українцям міста Львова радісне слово: — Воля!

Страхіття 21 місяців, що закінчи- лися жахливими **гекатомбами** по всіх львівських в'язницях переї- шли у минуле. На терен багато- страждального города Льва уві- йшли передові частини побідно- сної німецької армії. У ратуші, осід- кові команди міста, зупинилися укра- їнські частини, що рука-в-руку з німецькою армією йдуть визволя- ти Україну зпід московсько-жидів- ського ярма. На високій вежі за- маяв червоний прапор націонал- соціалістичної Німеччини й жовто- блакитні прапори України. Ці остан- ні вдруге — по довгий і повній стражданнями перерві — після па- м'ятного і багаюраднісного 1-го ли- стопода 1918-го року.

Львів став український! На місті українська мова в устах українських вояків. На місті укра- їнська пісня українських висмо- вих частин. Хлопці улаєми квітами. Хлопці засіяні поггунками. Неїш річки!

Народ ст. жмквч і міст. — Ех, яка шкода, що це не ста- лося вчора, в неділю, у святючий день.

українських міста

Наш Провідник

(Передрук виїмки зі статті з „Українського Слова“ в Парижі з 1936 року про нашого Провідника Степана Бандеру)

— Не шкода! Неділя сама собою свято, а сьогодні, хоч і понеділок, то в нас найбільше, науристіше свято! Великдень.

Справді. Народ цілується зі словами в очах, словами радості, невимовного зворушення.

— Хри́тос воскрес!
Походи на Святоюрську гору, по благословення Митрополита Андрея, того, що найбільш вигерпія, бо терпів не тільки за себе, як людина, але за нас усіх, за націю українську.

В церквах молигви... Може ніколи не були ще такі щирі. Може ніколи не були ще такі сердечні. Може ніколи не йшли ще з таких глибин серця, з таких глибин душі, як сьогодні...

І Отцю Небесному і Матінці Святей. Хотілося б кликнути:

— Хвилюно! Ти така чудова! Спинися! Не минай!

Але час не жде. Події йдуть. Містом проїздить частини армії. Над містом появляються ворожі літаки. Обстріл.

Війна! А український Львів набирає розмаху. Починається нове життя. Таке якого ще не було. Те вимряне у мріях найсміливіших, те виснене у снах найкрайчих, у снах чорної, трагічної ночі, що довго стояла над всією Україною.

Нове життя!

У камениці „Просвіти“ відбувається перша нарада визволених українських громадян. Мало хто прийшов без жахливого особистого болю. Оті змасаковані трупи на Замарстиніві, у Бригідках, при вулиці Лонцького, обходять не одно серце. Але той особистий біль, хоч який він великий, хоч який він болючий, — він якось так відходить на другий план, заховається десь глибоко, глибоко в серці і скимить ледви чутно, бо...

— Нова радість стала!...

Хочеться колядувати про народина правди, хочеться співати воскресні пісні, чи я знаю чого хочеться, чого можна хотіти тоді, коли шалене радощами серце вискакує з грудей...

На нараді створено Управління міста Львова. Українську Мійську Раду! Чуєте, як це звучить? Які це чудові слова!

Може нагадати Вам ту боротьбу, що не давала нам ночей досипляти, що виснажувала всі наші нерви на те, щоб у салі нарад львівської міської ради засів один український радний... Може нагадати Вам львівську „міськраду“ останніх часів? Знаєте вже чому це такі чудові слова?

Українська Міська Рада!

— Не забудьте прийти сьогодні на збори в камениці „Просвіти“ в осьмій годині ввечері!

— Чи ви знаєте, що сьогодні збори в осьмій годині?

— Прийдете на збори?

З уст до уст як найшвидша радіотелеграма.

А ввечері здалося б, щоб стіни салі були гумові, щоб можна на їх було розтягнути. Бачите у рядах крісел і тих, що ви їх добре знаєте, але вони сидять так тихо, так тихо, як ніби...

...іх зустрічали мало що, але що ж це їм сталося. Це ж якісь інші люди. Не ті, що були тому день, тому місяць чи кілька місяців, чи навіть тому два роки.

На українській землі, у городі Львові, знову засіло вороже судилице... Судить воно українських націоналістів-революціонерів а серед них і тих, що недавно вже перейшли Голгофту варшавського процесу й вийшли з неї, щоб до смерті, чи довгі роки катаритися в польських тюремних казематах.

І ось героїчною поставою своїх представників — БАНДЕРИ з товаришами — націоналізм продемонстрував перед цілим світом силу своєї моралі, ідею непримиримість, внутрішню здоровість і організаційно-політичний розмах. Хитро плетена провокація скінчилася для Польщі скандалом! Недарма ж сама польська опінія нарікала, чому процес не відбувся при замкненні дзержинських у Ломжі...

Генеральний польський наступ не проломив визвольного-революційного фронту. В зуварі з окупантами цей фронт ще більше внутрішньо скріпився, удосконалив свої форми й тисячами шляхів, як фактум продовжує опановувати українську дійсність...

У Варшаві більшість підсудних своїм мужнім, принциповим поведінням зуміла відбити польський напад. Але те, що бачимо на суді у Львові перевищує виявлені уже зраки героїчної посвяти підчас усіх дотеперішніх процесів УВО і ОУН. Оскаржені націоналісти творять собою залізну, дисципліновану когорту, що — вже оточена ворогом, упевнено веде бій... Вони знають, що „за щитом“ їм не пробитись крізь вороже кільце, але рішені понести пам'ять про себе в будучність нації „на щиті“ слави. Навіть ті, що не витримали тортур при слідстві в справі Перацького, вказують тепер, що вони були лише хвилево надломлені але не зламані, що міцний їх революційний дух, непохитна націоналістична мораль і готовість виконати до кінця присягу Українській Нації. „Свентокушишські турми“ не „перевиховували“ жертв польської окупації... Вони лишилися самі собою. І львівський процес увійде в аналі Революції, як заповіт ідейного горіння й жертвен-

ності, як образ крицевих чеснот націоналістичного руху.

А вже справді гігантською в своїй духовій силі, моральній красі, непримиримості й героїчності виростає постать — провідника ОУН на ЗУЗ — БАНДЕРИ! того Бандери, що кинув гасло —

„Згинути, а не зрадити!“

Центральним моментом були його зізнання на суді... Мудрість і честь, любов і ненависть, воля і погорда до особистої небезпеки промовляли устами Бандери. Падали його слова — тяжкі, логічні, гострі: „Так, я дав приказ“, „так, це я наказав“, так, я борюся за відбудову й скріплення Соборної Української Держави“... Слова, що лишать по собі більший слід, ніж томи списаних творів.

Від них, від цілої постаті Бандери віє таким трагічним героїзмом, такою — просто неземною — сьятістю, що стискається серце... Стискається біллю, а водночас виростає в ньому могутне почуття віри й бадьорої радості.

Україно! ти будеш жити, коли родиш таких своїх синів.

Революціє! ти непереможна, коли виховуєш таких провідників.

І насувається порівняння... З тими, що претендують на регалії „вождів“ народу, а самі кожний свій слід позначають трухою мертвеччини. Що важатьсь говорити про відповідальність перед нацією, а самі з головою віддають себе „на окуп“ її ворогам.

Де їх Бандери?

Іх немає й не буде, бо з осикового пня не виростити дуба...

З'єднаним одним надхненням — клоном голови перед борцями, що розпинаються на хресті українського націоналізму „за друзі своя“.

Це кілька давних слів з перед 5-ти літ. Тоді Бандера краєвий провідник О. У. Н. засуджений шість разів на кару смерті — своєю героїчною поставою струєнув до глибини душі цілим Українським Народом.

А сьогодні, він покликаний другим Великим Збором.

„Українці! Від Вас залежить майбутнє України!

„Творимо від сьогодні своє власне життя!“

Слава! Слава! Слава!
Від недавніх воєнних дій камениця „Просвіти“ мабуть так не тряслася.

А той український національний гімн, тільки разів конфіскований і заборонюваний поляками, проскрибований жидо-комуністами, що понісся з грудей зібраних крізь вікна, на Ринок і на вулиці Львова, де торохтіли мотори танків і військових самоходів, чи він, той гімн із сотень зболілих грудей нічого Вам не сказав?...

Ще не...
Я давно...
співали. Так співались, коли великі радощі витискалися із уст слова пісні, радощі, які прий-

шли після жахливого, просто людського болю, що пройшов.

Минув безповоротно!

Заступник Провідника Організації Українських Націоналістів запевдає, що відчитає текст Маніфесту.

— Струнко!

„Волею Українського Народу Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери проголошує створення Української Держави, за яку поклали свої голови цілі покоління найкращих синів України“.

— Слава! Слава! Слава!

Ні, дозвольте, чи мури старенької камениці „Просвіти“ справді витримали?

Зібрані громадяни прослухали Декрет № 1 Провідника Організації Українських Націоналістів про назначення Головою Красового Правління Західних Областей України Заступника Провідника ОУН Ярослава Стецька.

— Слава! Слава! Слава!

Привіти... Від Митрополита Андрея, що передав своє архієрейське благословення через о. Мітрата Сліпого і від підпільної Організації Українських Націоналістів, що працювала у найжахливіших умовах і витримала на стійці не зважаючи на жертви.

Це ті, що про них ми знали, що їх присутність ми чули на кожному кроці, що за них ми тремтіли безупину, на яких ми гляділи з захопленням як на орлів, і які підтримували в нас духа, підтримували віру, що

„ще не вмерла Україна“.

Рідні хлопці!... Та Україна, що не вмерла, ніколи Вам того не забуде.

Ще промова д-ра Ганса Коха. По німецьки і по українськи. До громадян міста Львова. Щоб станули на висоті завдань.

— Хай живе Провідник німецького народу.

— Гайль! Гайль! Гайль!

— Слава Україні!

— Слава! Слава! Слава!

Збори оплесками й окликами „Слава“ погоджуються на тексти привітів для Провідника німецького народу Адольфа Гітлера, для Провідника Організації Українських Націоналістів Степана Бандери і для Митрополита Андрея.

— Гайль! Слава! Слава!

І ще раз могутній гімн, з повних грудей:

Ще не вмерла Україна!...
Хвилюно! Ти така чудова! Зупинися! Не проминай!...

Ярослав Старух

Ідея одного визвольного фронту усіх народів поневолених Москвою

Організація Українських Націоналістів приміюючи свою боротьбу до вимог ситуації, видвинула ідею одного спільного революційного фронту всіх народів, поневолених Москвою. Ідея ця знаходить своє оправдання не тільки у вимогах сучасної політичної ситуації, але є також засадничою напрямною нашої політики і на майбутнє. Годі сьогодні передбачувати який буде уклад майбутніх сил у новій політичній системі світу після теперішньої війни. Для нас однак є ясне, що Москва, навіть розбита й обкоєна буде ще довго для нас джерелом великої, великої небезпеки. З другої сторони Молода Українська Держава потребуватиме сильної опори проти всіх і всякого роду спроб накинути їй якенябудь безпосереднє чи посереднє панування. **Опору** цю можемо знайти до певної міри тих, що є і будуть так само zagrożені як і ми оскільки зуміємо їх до нас приєднати та зорганізувати в одному фронті. Це наші природні союзники. Розбуджуючи ті народи до нового життя, організуючи їх і допомагаючи їм нашими силами — створюємо рівночасно для себе широку базу нової політичної системи Сходу Європи. Приклад Польщі, яка сама слаба й zagrożена — воювала проти всіх і вся та гнобила й душила других — може бути найкращим відстрашувачим прикладом і зразком перозумної політики.

Держава, яка не знайде в існуючому укладі сил свого місця й своєї властивої політичної ідеї — наражує себе на найбільш небезпеки. Тому ми щиро й одверто ставляємо в основу нашої сучасної й майбутньої політики Ідею одного фронту всіх народів поневолених і zagrożених Москвою без ніяких задніх думок і хитрунства. В нашому інтересі лежить, щоби союзні народи Східної Європи були якнайсильніші.

Так само в нашому інтересі лежить, щоби Ідея волі й державної суверенності поодиноких націй була якнайсильніша та щоби вона була основою нової політичної системи Сходу Європи. Не маємо найменшого інтересу в тому, щоби підрубувати ту галузь на котрій сидимо, як це робило й робить багато запліплених у свою „моцарствовість“ держав, що самі падають у яму, яку другим копали...

Видвиження й переведення цієї ідеї не тільки не зменшує нашої ролі, чи нашого „імперіалізму“, що то декому так дуже сниться — але фактично видивгає рівночасно роль України серед усіх тих народів на провідне місце. Це є реальний підхід до здобуття нашої великодержавної здобичі.

Постанови Другого Великого Збору ОУН визначають виразно в багатьох почках наші засади й наші принципи й справи.

Так вистерітати всі свої сили на боротьбу з Москвою, це є не є якимсь таєм-

ничою революційною силою, яка діє поза нами і на яку ми могли б поклати наші надії.

Білоруси, грузини, литовці, естонці, латиші й фіни й багато інших народів, що опинилися сьогодні в одній великій московській тюрмі народів усі провадять визвольну боротьбу.

Сили ті однак ще далеко не скрісталізовані, неформлені й незорганізовані. В багатьох випадках це є вже реально існуючі й діючі революційні сили — але в дуже багатьох випадках це тільки **можливості**, які на тому полі існують.

Треба собі отже ясно сказати, що коли ми визнаємо ідею одного визвольного фронту, то не на те, щоби творити ілюзію якоїсь таємничої сили існуючої позиками, але видивгаємо її яко завдання нашої політики, опертої на тих існуючих можливостях. Ми стверджуємо, що є можливість, що є у великій московській тюрмі народів ще багато укритих, дримаючих сил, які можуть стати поважною опорою революції, коли знайдеться спосіб їх пробудити і коли знайдуться для них **організатори**. Це останнє найважливіше, так у малому масштабі поодиноким місцевостей, як і в найширшому розмірі цілої проблеми.

Пробудити всі дримаючі й з'єднати в одному фронті всі діючі революційні сили в СССР — ось величезне завдання і рівночасно проукраїнський зміст цієї ідеї. На величезних просторах совітської імперії і серед великих незвичайно склад-

них і замотаних відносин — існує багато джерел революційної динаміки, які чекають свого визволення й організаційного завершення.

Розпорошеність і розгубленість тих сил, це можна сказати, властива таємниця, чому цей штучний твір ще досі держиться разом. І з другої сторони розбудження не найважливіше організація тих сил в один фронт — це таємниця успіху революції.

Це завдання стоїть саме сьогодні перед нами. Це один з відтінків Української Революції. Не **надії** на таємничі сили інших поневолених народів, але **завдання** творити й створити такі сили, це властивий підхід до справи і це в такому підході — **частина нашої революції**.

Щоби наша революція була повною й успішною мусить знайти в собі силу піврати і інші поневолені народи і визволити всю дримаючу революційну динаміку усіх можливих вогнищ революції та мусить знайти в собі організаційний геній створення з цього хаосу можливостей — реальної сили. Кожний український націоналіст — де він не був, в червоній армії, чи в копальнях і фабриках Донбасу, в Білорусії чи Московщині, за Кавказом, чи за Уралом, чи хочби на еміграції мусить про те зокрема пам'ятати й його виконувати у своєму засягу та уможливити тим Проводові переведення цієї ідеї в цілій величині.

Другий Великий Збір ОУН

Рівно 12 літ після першого Великого Збору Українських Націоналістів, у 1929 р. знаного загально під назвою Віденського Конгресу, на якому покликано до життя ОУН — відбувся цього року Другий Великий Збір.

Подія ця має в житті нашої Організації незвичайно велике значення. Бо це перший раз за дванадцять літ нашої нової революційної боротьби організованої в суцільних рамках завершенної політичної організації з'їхалися **представники Організації з усіх українських земель і еміграції**, щоби рішати про найважливіші справи нашої Організації і нашої боротьби та виснесли в тих справах постанови.

Різно можна оцінювати поодинокі моменти цього збору. Мав він свої поважні важкі у далекоїдучих наслідках постанови і мав також багато взнеслих, пориваючих моментів, які захоплюють і полонюють своєю силою.

Сам факт дуже численної участі у Зборі представників і провідників Організації з **підкорюваних займанщин** має в собі приваючий і тимчасовий політичний характер. Це живий свідок про те, що українські землі, які були втрачені, не є легендою, німбом і сльозю найбільших героїчних подвигів творили тепер спіль-

ним зусиллям свого духа й своїх умів — ще одну сторінку, ще один історичний акт у нашому шляху.

Це зібралися з цілої України провідники й керманічі найвищих постів Організації на Великий Збір, **найвище законодавче діло ОУН**, щоби рішати про всі найважливіші справи та встановляти для нас обов'язуючі закони.

Символом того духа, який провів Другому Великому Зборові ОУН — була **грудка землі перенесена з поля боїв освяченого кров'ю українських військ**.

Дух боротьби, що зробив нас, що живе постійно в наших серцях і чинах — був провідною зорею і нашого Збору.

Головне й властиве значення Другого Збору ОУН лежить в політичній і організаційній площині та постановках, які він виніс.

Коли полк Коновалець покликав перед 12-ти роками до життя ОУН — тоді політичне положення Української Нації так у відношенні до займанців, як і в відношенні до міжнародної ситуації було тогочасне. Зосім інакі не представляла б об'єкту укладання внутрішніх сил, а 12 минулих років багато змінилося.

Організація Українських Націоналістів виросла в тому часі з скромних початків першого Збору

на найсильнішу в українській дійсності політичну й мілітарну організацію, а в сьогоднішній дійсності можна сміло сказати **одиноку українську організовану політичну силу**.

Українське політичне життя до цього часу взагалі не знало типу модерної політичної організації, котра була би дійсно **організацією** в повнім того слова значенні.

Усі дотеперішні українські політичні партії й групи мали крім багатьох інших негативних прикмет ще й ту загальну прикмету, що ні одна з них не потрапила поставити дійсної організованої, політичної сили. Вони були раніше дискусійними гуртами, свобідно й слабо зв'язаними прихильниками певних думок, програм чи людей, що гуртувалися звичайно докола якоїсь газети й виборчої акції — а не справжньою політичною групою, організацією, силою.

Той факт, що ОУН поставила на місце дотеперішніх безсильних політичних угрупувань дійсну організовану політичну й мілітарну силу, побудовану на засадах **всукраїнства, соборності й революційної боротьби** та опанувала своєю революційною ідеєю, розпаленою до фанатизму — широку народні маси, — змінив основно уклад політичних сил серед українського народу та створив сьогодні потреби примінити до цього також нашу внутрішню політику.

Ще більш події й зміни зайшли в нашому зовнішньому положенні, як рівнож, в укладі сил на міжнародній арені. Факт окупації західно-українських земель та Еукровини й Бессрабії більшовиками привніс зі собою велику зміну умов боротьби, а заразом розгорнення можливостей наслідком з'єднання в одному фронті західних земель з материком.

ОУН під кермою Революційного Проводу Степана Бандери достоварливо негайно тактику своєї боротьби до нових умов, розгортаючи свою боротьбу на всі сили і усю ширину нових великих фронтів.

Організація відчувала однак потребу завершити цей процес організаційного росту й розвитку з новими умовами її політики й тактики та надати їм обов'язуючу силу закони. Належало також взяти під увагу перспективи майбутнього, так найближчого як і найдалшого та всі можливості, які стоять перед нами.

Історична відповідальність за долю українського народу, котру ми мали сьогодні відвагу взяти на себе — казала нам усунути всі можливі сумніви, означити ясно наш шлях, поставити твердо наші постулати, дати цілій Організації й народним масам, які йдуть за нею дійсний провід, виразно означені цілі та ясний шлях до них.

Стоїмо сьогодні серед великих, головокружних подій. Життя в часі, коли на наших очах народжують ся знову нові політичні струї все-світнього, міжнародного масштабу, коли знову на приклад піддається в сумнів доцільність й майбутність суверенності націй.

Найгірше, кий важкій ситуації — це війни серед бурі без керми й вітрил, з ваганнями й сумнівами, що з огляду на спорожніє кораблячи.

Сьогодні більше, чим коли треба нам перед усім іншим — Ясности і сили!

Треба нам ясности й треба нам сили в усьому: Треба нам Сильного проводу! Сильних людей!

І сильних, великих, ясних ідей!!!

Стоїмо перед великими рішучими моментами. Треба отже і нам вже сьогодні великих, засадничих рішень, а завтра — треба буде нам ще більших!

Треба нам отже людей, провідників, які зміли би направду рідшати, вміли би здобувати та перемогати!

Другий Великий Збір ОУН, що відбувся серед такої ситуації стояв цілий під знаком цієї великої історичної хвилі і великих рішень, яких вона вимагає.

Усі наради й постанови Великої Збору носять в собі одну прозандумку визвольної боротьби, боротьби за державну суверенність і соборність України та вимог, які ця боротьба ставляє нам.

З кожного рядка цих рішень видно, що це був справді

Великий Збір, Великої Організації

свідомий своєї історичної відповідальності за біг подій і майбутнє української нації.

За нами сьогодні — 12 років діяльності ОУН. Вона виростає в тому часі на велику політичну й мілітарну силу, здобула ім'я героїчної визвольної Організації й надала п'ятому героїзму цілій сучасній добі нашої історії.

Перед нами — новий етап, новий відкритий розділ. Ми розпочали його ще більшим змаганням, ще більшою боротьбою на багато ширшому революційному фронті цілої Соборної України.

Велика революційна, героїчна Армія ОУН стоїть сьогодні у розгарі визвольної боротьби та будівництві Української Держави, міцно й незломно на своїх позиціях.

Другий Великий Збір визначив ясно ті наші позиції, наші цілі на шлях, та покликав наслідок смерті нашого незабутнього Вождя — сл. п. полк. Коновальця — нового Провідника Степана Бандеру.

Степан Бандера — це наш Краєвий Провідник, покликаний на цей пост в 1932 році Вождем Коновальцем. Під його твердою рукою здобула наша Організація в краю свої найбільші успіхи й найбільшу славу. Під його проводом відновила наша Організація в минулому році свою діяльність, примінила її до нових умов і розгорнула знову свою боротьбу до таких великих розмірів, яких досі ще не знала ціла минала двадцятилітня історія революційної боротьби УВО й ОУН.

Бо те, що діється тепер на українських землях, величезні розміри боротьби, розміри жертв і розміри успіхів державного будівництва, осягнені в цьому тільки одному останньому році перевищують далеко все те, що діялося досі.

Під його проводом зіб'ємося з певністю в найближчому майбутньому ще більших успіхів. Другий етап революційної боротьби, який ми

вступили в останнім етапі

ОУН, що і цих рішучих кроків

„Організація Українських Націоналістів бореться за Суверенну Соборну Українську Державу, за визволення поневолених Московією народів східної Європи й Азії, за новий, справедливий лад на руїнах московської імперії СРСР. Організація Українських Націоналістів продовжуватиме всіма силами революційну боротьбу за визволення українського народу без огляду на всі територіально-політичні зміни, які зайшли б на терені східної Європи“.

3 постанов Другого В. З. ОУН 1941 р.

Організація Міліції в селі

З моментом опущення села (місцевості, колгоспу, фабрики) більшовицькими військами, належить негайно приступити до організації Народної Міліції. До НМ належить покликати всіх мужчин від 18 до 50 року життя, що є здібні носити зброю. Командантом Міліції належить назначити знаного націоналіста, що своєю інтелігенцією та енергією буде надаватися на це становище.

Командант НМ в селі назначить: Заступника команданта, Команданта окремого відділу, Начальника канцелярії.

Всі члени Міліції носять на лівому рамені жовто-блакитні опаски, а як таких не можна дістати, то білі опаски з написом „Народна Міліція“.

Командант зарядить збірку всіх громадян даного села й членів Міліції та подасть до відома проголошення незалежності Української Держави (зміст форми проголошення гляди інструкція „Організація Державної Влади“), при чому повідомить, що ОУН перебирає владу на ЗУЗ і творить свій виконний орган — Українську Народну Міліцію, яка з нинішнім днем перебирає в селі (місцевості, колгоспі, фабриці) всю владу іменем Незалежної Української Держави і що з тим моментом переставляють діяти всі дотеперішні уряди й установи. У всіх справах, що відносяться до безпеки, адміністрації, господарства треба звертатися аж до дальших його заряджень до команди НМ.

Рівночасно видасть він перші зарядження поліційного характеру, а саме:

1. Аж до дальшого зарядження не вільно нікому без дозволу віддаватися з села (місцевості, колгоспу, фабрики).
2. На терені села (місцевості, колгоспу, фабрики) вільно свобідно ходити тільки від сходу до заходу сонця (тут подати години, які залежать від пори року).
3. Не вільно без дозволу Команди НМ вивозити з села (місцевості, колгоспу, фабрики) нічого, зокрема харчевих продуктів.
4. Всю зброю належить зложити на Команді НМ до 24 годин (тут подати точно термін).
5. Всі мешканці села (місцевості, колгоспу, фабрики), що прибули тут по 17 вересня 1939 року мають до 24 годин зголоситися на команді НМ. (Зокрема для 6-ти Західно-українських областей має це оголошення виглядати так: хто по 17 вересня 1939 прибув тут з Забруча, для Черновецької й Іккерманської області: хто по 1 червня 1940 прибув туди з Східної України).
6. Всі жиди (євреї) мають негайно зголоситися на команду НМ (тут подати точно термін).
7. Всі громадяни села (місцевості, колгоспу, фабрики) є обов'язані зголосити на команді НМ захова-

них червоноармійців, енкаведистів, жидів (євреїв), сексотів, одним словом всіх, що не належать до громадян села і прийшли тут у наслідок окупації українських земель червоною Москвою, як і громадян, що були донощиками НКВД.

8. Належить зголосити на команді НМ все державне майно, зокрема військове й харчеві припаси.

9. Хто є в посіданні державних документів й архівів, зокрема архівів НКВД, або хто знає, де такі документи або архіви є, має негайно зголосити це на команді НМ.

10. Невиконання тих заряджень потягає за собою примінення супроти винуватців революційних репресій аж до кари розстрілу включно, зокрема невиконання точок 4 і 7.

Є це перші зарядження, які належить видати негайно, ще заки приступиться до дальшої організації міліції і які треба подати до відома громадян села (місцевості, колгоспу, фабрики) при допомозі оголошень, заповідження в церкві, чи взагалі в який небудь інший загально уживаний спосіб.

По виданні вступних заряджень належить:

1. Приступити до налагодження правильного життя в селі (місцевості, колгоспі, фабриці), незаборонюючи, а навіть даючи почин громадянам до самоорганізації на всіх ділянках життя в дусі засад українського націоналізму по напрямних Організації Українських Націоналістів (ОУН):

- а) налагодити адміністрацію села (місцевості, колгоспу, фабрики).
 - б) змінити систему науки в школах, а то й вчителів, якщо є ворожі ідеї українського націоналізму,
 - в) перебрати кооперативу й всі установи господарського й торговельно-промислового життя, що досі становили державне совітське майно й передати тимчасово назначений, або вибраній управі на засади власності народу.
2. Післати зв'язкових до сусідніх місцевостей і до місцевості районної.
 3. Обсадити й переняти в уживання всі засоби лучби (почта, телефон) і комунікації (залізничний двірць) на терені села (місцевості, колгоспу, фабрики) і евентуально поза ним.
 4. Приступити до дальшої організації міліції.
 5. Зорганізувати охорону села й її алармову службу.
 6. Видати дальші зарядження, що регулювали б життя села (місцевості, колгоспу, фабрики) та його контакт зі світом.
 7. Видати зарядження, що регулювали б відношення до громадян і нових українських державних органів, зокрема міліції до амаль-

вуючої армії союзника та його органів.

До 1. Приступлення до скорого налагодження й упорядкування всіх ділянок життя даного села (місцевості, фабрики, колгоспу) уможливити:

- а) скоре опанування цілості,
- б) дасть вияв нашого державотворчого будівництва,
- в) запровадить лад, порядок й охорону,
- г) не дасть можності грабіжей і безпланового нищення,
- д) відбере можність всім різної масті приплентачам як і чужим нам чинникам „творити уряди“, „боронити народ“.

Перебрання всіх господарських і торговельно-промислових станиць охоронити їх від знищення й уможливити рівне користування ними всім громадянам даної місцевості (села, колгоспу, фабрики).

До 2. Вислання зв'язкових є необхідне з двох причин:

1. Командант НМ, до якого належить тепер вся влада і що відповідає за долю села (місцевості, колгоспу, фабрики) мусить зорієнтуватися, що діється в сусідніх селах (місцевостях, колгоспах, фабриках), де ще є ворог, а де вже його нема.

2. Командант НМ мусить повідомити сусідні села (місцевості, колгоспи, фабрики і район, як виглядає ситуація в нього і як у других. Це дасть йому також змогу зорієнтуватися, як далі повести працю, які дальші зарядження видати, як допомогти сусідам чи як евентуально дістати поміч від сусідів, де і як роздобути зброю, як найкраще ужити окремих відділ. Врешті командант НМ не може ждати на накази з Райкоманди, але мусить по ті накази сам зголоситися.

До 3. Обсадження і перебрання для ужитку всіх засобів лучби, як почти, поштової агенції, телефону чи телеграфу, радіостанції, є річчю не звичайно важною. Лучба та її добре функціонування є перша заповідь успіху в перебранні влади, бо відбирає ворогові можність порозумівання та віддає ті засоби на наші услуги. При цьому треба пам'ятати, що треба обсадити й приватні телефони, дальше телефони по урядах. У громадському будинку, на лисництві, у дворі, колгоспі, тракторній станції, залізничного будинка, тощо.

Окрему увагу треба присвятити обсаді комунікаційних пунктів, а це: на залізниці — залізничної станції, зворотниць, сигналів, мостів, магазинів, тощо, на шосах — мостів і перехресть. Очевидно, обсаджувати тільки найважливіші пункти і то відповідно до потреби, не надмірною кількістю стійок, бо може нестати людей.

До 4. Далша організація НМ має виглядати так:

1. Узгодження. Переглядати та подати на зброю можна роздобути

ний спосіб, найпростіше розброюючи відділи червоноармійців, далі, розшукуючи її по військових магазинах, на дорогах, куди переходило військо, в місцевостях, де відбувалися бої, тощо.

2. **Окремий відділ.** Дальшою чинністю команданта є відділити з поміж членів НМ „окремий відділ НМ села...“ Командант НМ творить цей відділ тоді, коли не твориться відразу військової нашої сили й тоді окремий відділ становить її завязок. Відділ цей має бути зложений з найбільш бойових людей села (місцевості, колгоспу, фабрики), по можності військових. Командантом відділу треба назначити людину енергійну, що знає військове діло й вміє командувати. Відділ цей не буде виконувати звичайних варт, а буде призначений для активної охорони села й наліжатиме до райкоманди НМ. На жадання райкоманданта НМ має бути відділ готовий до відходу до району або туди, куди його вишле райкомандант НМ. Відділ має бути зорганізований й узброєний на військовий лад. Сила його має бути одна чота, 45—50 люда. Для відділу, що має бути скошарований в одному місці (читальня приходство, двір, школа) треба придбати відповідну кількість ручної й машинової зброї (легкі кулемети, автоматичні гвинтівки), коні для кінних післанців і відповідну кількість возів чи навіть авт, щоби можна було швидко перекинути відділ на бажане місце. Частина відділу можна замінити на відділ кінний чи наколесників. До перших завдань відділу належатиме очищення села й найближчої околиці від большевицьких марадерів й ліквідація відділів НКВД. Це завдання треба робити по можності в порозумінні з військовою командою і тільки в терені, де не оперують військової відділи союзника, щоби оминати непорозуміння. Коли ж військ союзника ще нема, виконувати ці завдання самостійно.
3. **Станиця НМ.** Решту людей, що остали по виділенні окремого відділу поділити командант на:
 - Станицю Народної Міліції
 - Членів-добровольців НМ.

До станиці НМ призначити командант НМ в першу чергу людей здорових й відважних. Число їх повинно бути 15—20 людей, в залежності від потреби. Станиця НМ творить постійний кістяк НМ села (місцевості, колгоспу, фабрики). До обов'язків станиці належить удержування постійного поготівля, служба в самому селі, служба стежка, поводження арештів, ревізій, зрешення арештованих, гвардію, як досі перебуває в окремій в діл. може командант вручати внаслідок частини варт з ко відділу. Безпосередній командант станиці є завязок команданта НМ села.

На приміщення станиці треба вибрати будинок по можності центрально положений (громадський дім, приходство-школа) з добрим полученням з рештою села. Станиця повинна мати по можності телефон, обов'язково кінних гінців або наколесників.

На будинку де міститься станиця, має бути уміщений жовто-синій прапор і виразний, великий напис: „Команда Народної Міліції в . . .“

Міліціонери станиці повинні бути, принайменше в початковій стадії організації, приміщені всі разом або в найближчому сусідстві станиці. Службу відбувають в трьох чергах: служба стежка або вартова, поготівля, відпочинок. Станиця повинна мати достаточну кількість зброї і по можності оден легкій кулемет, який обслуговує кожночасно поготівля. Міліціонери станиці повинні харчуватися по можності разом.

Для міліціонерів станиці й окремого відділу треба подбати за однострої. Можуть це бути однострої червоної армії чи органів НКВД з опаскою на лівому рамені й написом „Народна Міліція“.

4. **Члени-добровольці Народної Міліції.** Всі інші громадяни покликани до Народної Міліції є членами добровольцями НМ. Вони можуть займатися своєю звичайною роботою, мусять тільки виконувати призначену їм варту службу під наглядом міліціонерів станиці. Служба ця є для всіх покликаних до НМ обов'язкова й ніхто не може від неї ухилитися. Час служби устійнює командант станиці НМ. Члени-добровольці носять опаску з написом „Народна Міліція“ і зброю тільки підчас служби.
5. **Канцелярія НМ.** Для поладжування всіх формальних справ, зв'язаних з виконанням влади, організує командант НМ канцелярію НМ. На шефа канцелярії назначає відповідну на цей пост людину

(учитель, священник, дякутелька). До канцелярії належить:

- а) ведення реєстру міліціонерів;
- б) ведення денника служби, й устійнювання в позумінні з командантом станиці НМ службової черги.
- в) виставлювання легітимації міліціонерам, далі уділювання посвідок, перепусток, тощо.
- г) реєстрація зброї, що є в посіданні революціонерів і міліції для службових цілей.
- г) реєстрація конфіскованої й знаходженої зброї.
- д) реєстрація державного й військового майна (включно з колгоспним).
- е) реєстрація державних харчевих припасів, майна і харчевих припасів в колгоспі.
- є) тимчасовий приділ живого інвентаря колгоспу й радгоспу, якщо він мав би бути розв'язаний (пр. на ЗУЗ).

До 6, 7, 8, НМ виконує це тоді, коли немає на разі управи б. державно-соціалістичним майном).

Для ведення повижчих і подібних справ приділюється до канцелярії в міру потреби відповідні сили. Канцелярія НМ повинна бути в тім самім будинку, що станиця, або близько нього.

6. **Вишкіл Міліції.** Командант міліції мусить організувати вишкіл міліціонерів. Вишкіл повинен обняти муштру, науку про зброю, гостре стріляння, бойові вправи, внутрішню службу.

До 5. Зорганізування охорони села, (місцевості, колгоспу, фабрики) належатиме до одного з перших обов'язків команданта НМ. Хвилевий спокій, який еventуально запланував би по переході бойової бурі, не може звільнити команданта від цього обов'язку.

Охорона має йти в двох напрямках, а саме перед мечайним наскоком диверсійних банд і перед грабіннями й крадіжками. Для першого

випадку служить окремий відділ, для другого станиця НМ і стійки з членів НМ.

Дуже важною справою є зорганізування алярмової служби села. Для цієї цілі має командант устави на відповідних місцях перед селом обсерваторів та устійнити умовлені знаки.

Командант НМ видасть накази відносно алярму, що обійматимуть: алярмовий сигнал, місце алярмової збірки, напрям еventуального відступу за село на випадок наскоку ворога на село, місце збірки за селом і т. д.

Зокрема зорганізує командант НМ протилетунську алярмову службу, ставляючи на відповідному місці алярмову стійку та подаючи до відома умовлені сигнали. Алярмова служба може бути знесена щойно за порозумінням з військовою владою.

До 6. По опануванні ситуації в селі (місцевості, колгоспі, фабриці) і по закінченні першої стадії організації НМ, належить видати зарядження, що регулюватимуть контакт села зі світом і саме життя в селі.

1. **Поліційні зарядження.** Передовсім треба подати до відома, що не вільно опускати села без перепусток і що такі перепустки може виставляти тільки канцелярія НМ. Організування яких небудь „нзродніх“ чи „партійних“ комітетів (що зокрема на Західно-українських Землях буде мати місце) є недопускаєме. Поліційну годину треба пересунити так, щоби не гамувала вона нормальних господарських чинностей села. Відносно культурно-освітнього життя, дав, невчання в школі, з окрема відносно пропагандивної діяльності ОУН треба по змозі заждати на директиви з району, еventуально навіть області. Не є це справи аж так важні, щоби для них можна було занедбувати організацію реальних сил, ладу й порядку. Надто загонистих агітаторів, зокрема тих, що зверталися б проти ідеології й програми ОУН, належить ліквідувати революційним порядком.

2. **Санітарні зарядження.** Треба видати зарядження про удержання чистоти, очищення криниць з водою до пиття та означення їх написом „вода до пиття“. Зарядження відносно ізоляції пошесно хворих (тиф, червінка). На випадок коли б якась пошесна недуга була поширена в селі (місцевості, колгоспі, фабриці) поголовно, треба б зарядити ізоляцію цілого села і нікого поза село не випускати.

3. **Противошарні зарядження,** про організацію пожежної сторожі, пожежного поготівля і т. д.

4. **Дорогові зарядження,** про напругу тимчасову й конечну доріг і мостів на терені села.

Звичайно справи ці належатимуть вже до вищих чинників й тому належить обмежитися тут тільки до найкочечніших заряджень, очікуючи в тих справах вказівок і наказів з району.

5. До 7. До обов'язків команданта НМ належатиме:

1. Повідомити зогал, що внаше-рвують війська чи
- кого наші
- вати сп
- прома

Із совітської дійсності

Народні приповідки, пісні й анекдоти, які повстають і поширюються масово під більшовицьким режимом заступають сьгодні здавлену свободу думки і віддають не раз найкраще дійсні настрої населення та пануючі відносини

- Подасмо нище деякі з них.
- Жити стало краще й веселіше.**
- Я маленька колгоспниця
Заробила трудовень
Мама ходить без спідниці
А татуньо без сподень.
- Гіро ясне сонечко — Сталіна.**
- Сидить баба на рядні
Виштите трудовні
Ні корови ні свині
Тільки Сталін на стіні.
- У нас всего много.**
- Подивись Подотов,
Як штепич залатав
Камізілку задішню,
Щоби Сталін подививсь.

Листа харчів.

У нас тепер напругу всього хвастить.
на снідання — вода
на обід — свобода
на вечерю — мітинг і журба.

Нові більшовицькі танки.

Пятилетка й ударні стахановські методи праці теорять часом напругу чуда. Десь недавно появилася нові, величезні совітські танки — сталеві позви-потворы на 47 людей, які викликають небувалу сенсацію. Це двох червоноармійців і де, а 45 хлос „вперюд“.